

timního opatření, a může soud, maje zření k okolnostem jednotlivého případu tuto lhůtu dle §u 123 a 128 c. ř. s., pokud se týče §u 78 ex. ř. prodloužiti. Naproti tomu týká se doba, již dlužro stanoviti v usnesení povolujícím prozatímní opatření dle prvního odstavce § 391 c. ř. s., udání času, na který toto nařízení platí, nevztahuje se však na činnost stran, ku které jsou ve smyslu §u 123 c. ř. s. resp. 78 ex. ř. vyzvány soudem za účelem provedení nějakého procesního úkonu v určité lhůtě. Proto nelze ku prodloužení lhůty posléze uvedené užití obdobně ustanovení §§ 123 pokud se týče 128 c. ř. s. a § 78 ex. ř. a jest proto nutno, je-li ohrožená strana toho názoru, že jest zapotřebí dalšího trvání prozatímního opatření, by znovu žádala za jeho povolení. Vyplývá to také z úvahy, že každé prozatímní opatření zasahuje těžce do disposičních práv odpůrce strany ohrožené. Na věci ničeho nemění, že usnesení soudu prvního, kterým bylo prozatímní opatření původně povoleno, neobsahuje lhůty odstavce 2 § 391 ex. ř.; neboť bylo věcí ohrožené strany, by se proti neúplnosti zmíněného usnesení svého času bránila.

Tvrdí-li dovolací rekurs, že tu jde vlastně o novou žádost ohrožené strany za povolení prozatímního opatření, a nikoli o novou lhůtu, tedy dlužno poukázati jednak k tomu, že nebyly v ní tvrzeny podmínky rozhodné pro povolení prozatímního opatření, jednak k obsahu zmíněné žádosti a k jejímu konečnému návrhu; soud první nepovolil také nového prozatímního opatření, nýbrž ve svém usnesení ze dne 10. února 1919 změnil dodatkem ku svému původnímu usnesení ze dne 26. srpna 1918 toto poslednější v ten rozum, že rozšířil platnost povoleného prozatímního opatření na dobu do 1. září 1919.

Čís. 174.

Příročí poskytnuté vojenským osobám v §u 7 nařízení veškerého ministerstva ze dne 28. prosince 1918 č. 3 sb. z. a n. z roku 1919 platí i pro případ, že nesložily ve lhůtě určené dražebními podmínkami nejvyššího podání za vydraženou nemovitost.

(Rozh. ze dne 13. května 1919, R II 56/19.)

Vydraživ pozůstalostní nemovitosti v dobrovolné dražbě, povolené soudem pozůstalostním, nesložil vydražitel J. W. — zároveň jeden ze spoludědiců, — jenž nastoupil později válečnou službu vojenskou, nejvyššího podání ve lhůtě určené dražebními podmínkami. Ostatní spoludědici navrhli proto opětnou dražbu. — První soud (okresní soud v Mikulově), schváliv výkaz o rozdělení pozůstalosti, dle něhož připadl J. W-ovi dědický podíl 608 K 62 hal., zamítl návrh na opětnou dražbu, pokud jde o jeden z vydražených pozemků, poněvadž nejvyšší podání za pozemek tento, nedosahující výše dědického podílu, může s tímto býti kompensováno, kdežto návrhu na opětnou dražbu ostatních nemovitostí vyhověl, poněvadž nejvyšší podání za tyto nebylo vydražitelem úplně zapláceno. — Rekursní soud (krajský soud ve Znojmě) zamítl návrh na opětnou dražbu ohledně všech vydražených nemovitostí.

Právní stanovisko soudce prvního o kompensaci nezaplaceného nejvyššího podání s dědickým podílem neuznal za správné, poněvadž nemá žádného právního základu a dražební podmínky neustanovují ničeho o takové kompensaci. Jelikož J. W. nastoupil v roce 1915 službu vojenskou a od té doby se domů nevrátil, přísluší mu pro tuto z dražebního aktu vyplývající soukromoprávní peněžitou pohledávku- spoluprodávajících, vzniknuvší před jeho povoláním k vojenské službě, podle §u 7 nařízení veškerého ministerstva ze dne 28. prosince 1918, č. 3 sb. z. a n. z roku 1919 tříměsíční příročí, a následky zmeškání stanovené dražebními podmínkami, nemohly tudíž, když tu není dlužníkovy prodlení, nastoupiti. **Nejvyšší soud** nevyhověl dovolacímu rekursu, který se domáhal toho, by opětná dražba byla povolena ohledně všech vydražených nemovitostí, z těchto

důvodů:

Vzhledem k tomu, že již okresní soud opětnou dražbu ohledně jedné z vydražených nemovitostí zamítl, jest dovolací stížnost v tomto směru přípustna pouze za podmínek § 16 nesporného řízení. Poněvadž pak zde není ani odporu se spisy, ani zmatečnosti, ani protizákonnosti — jak níže bude doličeno — byla tato část dovolací stížnosti pro nedostatek podmínek § 16 nesporného řízení zamítnuta. Pokud se týče druhé části dovolací stížnosti, nelze ji shledati odůvodněnou. Rekursní soud právem poukazuje na ustanovení §u 7 nařízení veškerého ministerstva ze dne 28. prosince 1918 čís. 3 sb. z. a n. z roku 1919, a dlužno mu přisvědčiti, dovozuje-li z tohoto nařízení vzhledem k tomu, že J. W. nastoupil v roce 1915 vojenskou službu, dosud se domů nevrátil, a jest nezvěstný, že příročí v citovaném §u 7 nařízení platí i ohledně nejvyššího podání za shora uvedené nemovitosti v jeho prospěch, následkem čehož se stěžovatelé nemohou dovolávati proti němu odstavce X. dražebních podmínek. Jest sice pravda, že předpisem §u 7 cit. min. nařízení nebylo, jak z jeho §u 10 vyplývá, na splatnosti nejvyššího podání ničeho změněno, ale jiné následky splatnosti, nežli které jsou uvedeny v §u 10, resp. 11 cit. nařízení nemohou nastati, ať už jde o následky zákonné nebo smluvené. Právě tak jako by věřitel nemohl se na př. dovolávati účinků prodlení uvedených v čl. 354 obch. zák., nemohou také stěžovatelé opíratí právo své na povolení opětné dražby o ustanovení článku X. dražebních podmínek. Předpis §u 7 uvedeného nařízení jest novým ochranným opatřením, vydaným v zájmu civilních osob během války mobilisovaných, a účelem jeho jest, chrániti je po celou dobu jejich vojenské služby před pronásledováním věřitelů, což vyplývá ještě zřetelněji z toho, že jim byla i po jejich návratu do občanského života poskytnuta tříměsíční lhůta, by do té doby mohly uspořádati své hospodářské poměry a dorozuměti se se svými věřiteli. Proto jest rozlišování mezi procesuálními a materiálně právními následky nařízeného příročí, jak dovolací stížnost činí, neodůvodněno. Pohledávka z nejvyššího podání vznikla dříve, než J. W. nastoupil vojenskou službu (viz odst. 3 § 7 cit. min. nařízení) a nelze na něm dle §u 10 citovaného nařízení žádati více, než, by za dobu, o které bylo zaplacení nejvyššího podání příročím odloženo, byly zaplacený zákonné úroky z prodlení. Ani ustanovení § 11 citovaného min. nařízení nemůže se stížnost dovolávati s úspěchem. Smluvení právní

újm, o nichž tento paragraf jedná, týkají se jen placení úroků, anuit nebo splátek ze soukromoprávních pohledávek před 1. srpnem 1914 vzniklých, nikoli však zaplacení celé peněžité pohledávky samé. Poněvadž pak prodatelům, tedy pozůstalosti, zastoupené přihlášenými dědici, k nimž náleží ostatně i vydražitel J. W., nebylo takové právo vyhraženo v odstavci X. dražebních podmínek, a zaplacení celého kapitálu lze dle § 11 nařízení žádati jen tehdy, byl-li dlužník povinen pod smlouvenou sankcí okamžitého zpět požádání celé jistiny v čas platiti úroky, anuity anebo jiné splátky z celé pohledávky, nemohou stěžovatelé na základě §u 11 cit. min. nařízení žádati za relicitaci. Jinak by byl zmařen úmysl tvůrcův tohoto ministerského nařízení, kteří hospodářské poměry civilních osob mobilisovaných za jich nepřítomnosti chtěli pokud možno chrániti před nároky jich věřitelů, při čemž splácení kapitálu ve smlouvených anuitách neb jinakých splátkách, jakož i placení úroků jevílo se jim býti srovnatelným s prospěchem nepřítomného vojína civilisty. Na-prosto však nechtěli ohledně placení, peněžitých pohledávek v jiných než v § 11 cís. nařízení uvedených případech odchýliti se od zásady vyslovené všeobecně v §u 7 cit. ministerského nařízení, neboť jinak by pozbylo toto ustanovení veškerého významu. To, co dovolací stížnost uvádí o soudcovském přiročí, nesouvisí s věcí, a jest tuto část stížnosti ponechati nepovšimnutou. Poněvadž nařízení veškerého ministerstva ze dne 28. prosince 1918 čís. 3 sb. z. a n. z roku 1919 nabylo dle svého §u 14 platnosti dnem 1. ledna 1919, a žádost za relicitaci byla podána dne 10. ledna resp. 20. ledna 1919, bylo dovolací stížnost i ohledně druhé její části zamítnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 175.

Zápověď přijímatí vklady na knížky, běžné účty, pokladniční poukázky, nebo bezúročná depozita, vydaná §em 12 nař. min. fin. ve srozumění s min. spravedlnosti ze dne 25. února 1919 č. 86 sb. z. a n. platila i pro soudní uschovací úřady. Při složení k soudu má tento jen zkoumati, jsou-li zde podmínky § 1425 obč. zák., nikoliv i otázku, je-li složení oprávněno a jaké právní následky má pro složitele nebo toho, pro nějž bylo složeno.

(Rozh. ze dne 13. května 1919, R II 57/19.)

Prv ý s o u d (okresní soud pro Brno — město) odepřel přijati do soudního uschování 2000 K, které tam chtěl navrhovatel dne 1. března 1919 pro jinou osobu složiti, poukávav ku předpisu § 12 min. nařízení ze dne 25. února 1919 č. 86 sb. z. a n. (o okolkování bankovek vydaných rak. uher. bankou a nalézajících se na území čsl. státu), — R e k u r s n í s o u d (zemský soud v Brně) přijal k stížnosti navrhovatele uvedený peníz do soudního uschování.

D ů v o d y: Usnesení v odpor vzaté bylo ustanovením zákona v něm citovaným opodstatněno. Náhled stěžovatelův, že § 12 min. nařízení z 25. února 1919 č. 86 sb. z. a n. neplatí pro soudní uschovací úřady, jest mylný. Nařízení toto sloužilo ku provedení státní finanční akce, nařízené